

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D. a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci

žalobkyně: X. X.
bytem X.
zastoupena Mgr. Tomášem Ourodou, advokátem
sídlem Písecká 1967/4, Praha 3

proti

žalovanému: Ministerstvo dopravy
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 7. 2024, č.j. MD-37094/2024-150/3

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 7. 2024, č.j. MD-37094/2024-150/3 se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 17.362 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce Mgr. Tomáše Ourody, advokáta.

Odůvodnění:

Základ sporu

1. Žalobkyně se žalobou došlou Městskému soudu v Praze dne 13. 9. 2024 domáhala přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí ze dne 16. 7. 2024, č.j. MD-37094/2024-150/3 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým Ministerstvo dopravy, Odbor provozu silničních vozidel (dále jen „žalovaný“, kterým je obecně nazýván i správní orgán

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

1. stupně, nemá-li odlišený význam pro kontext odůvodnění) zamítl její odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán 1. stupně“), ze dne 7. 5. 2024 č.j. 873041/2024 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo podle ust. § 45 odst. 3 a § 66 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) rozhodnuto o zastavení řízení o žádosti ze dne 25. 4. 2024 o výmaz osobních údajů žalobkyně v registru silničních vozidel u silničního vozidla AUDI A3, RZ X, VIN X, jelikož byla podána žádost zjevně právně nepřipustná.

Stručný obsah správního spisu žalovaného

3. Z obsahu správního spisu předloženého žalovaným soud zjistil, že předmětné vozidlo má statut provozované a jako vlastník je v registru silničních vozidel od 26. 3. 2019 zapsána žalobkyně. Žalobkyně vozidlo dne 3. 8. 2022 prodala panu I. H. Dne 25. 4. 2024 žalobkyně požádala u správního orgánu 1. stupně o výmaz svých údajů jakožto bývalého vlastníka vozidla, žádost doplnila formulářem *Žádost o zápis změny vlastníka nebo provozovatele silničního vozidla*, kde však neuvedla nového vlastníka a provozovatele vozidla. Žalobkyně žádost odůvodnila tím, že již není vlastníkem předmětného vozidla, nový vlastník neposkytuje součinnost, stav v evidenci se tak neslučuje s realitou. Uvedené skutečnosti žalobkyně doložila rozsudkem Okresního soudu ve Frýdku-Místku ze dne 8. 11. 2023 č.j. 10 C 100/2023-65, v němž soud určuje, že vlastníkem předmětného vozidla je pan I. H. V žádosti odkázala na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 114/2020 a na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 7 As 254/2016-33).
4. Správní orgán 1. stupně v prvostupňovém rozhodnutí shledal, že žádné z ustanovení zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon č. 56/2001 Sb.“), nepředpokládá a neumožňuje, aby údaj o vlastníkově vozidla zapsaný v registru silničních vozidel mohl být odstraněn, resp. vymazán a zůstat prázdný, vyhodnotil, že je zřejmé, že podanou žádostí stanovený požadavek, aby byly z registru silničních vozidel vymazány všechny údaje žalobkyně k předmětnému vozidlu, je z hlediska zákona č. 56/2001 Sb. zjevně právně nepřipustný.
5. Správní orgán 1. stupně dále v prvostupňovém rozhodnutí konstatoval, že žalobkyně již v minulosti (dne 15. 12. 2022) žádala správní orgán 1. stupně o zápis změny vlastníka předmětného silničního vozidla s tím, aby byl jako nový vlastník do registru vozidel zapsán I. H., řízení však bylo zastaveno rozhodnutím ze dne 22. 6. 2023 č.j. S-MHMP 2347533/2022 podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu pro zjevnou právní nepřipustnost podané žádosti, jelikož I. H. nesplňuje zákonnou podmínku pro zápis do registru silničních vozidel jako vlastníka a provozovatele vozidla, tj. podmínku trvalého pobytu v České republice, podmínku dlouhodobého pobytu nebo, jedná-li se o občana jiného členského státu, přechodného pobyt v délce alespoň 6 měsíců v kalendářním roce, ani mu nebyl udělen azyl (§ 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 56/2001 Sb.).
6. V podaném odvolání žalobkyně zejména namítla, že správní orgán 1. stupně měl postupovat dle zásady legitimního očekávání a respektovat závěry judikatorního rozhodování Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, a tudíž měl postupovat tak, že žádosti vyhovějí a veškeré osobní údaje z evidence vymaže. Ostatně tento postup předpokládá ust. § 20 ve spojení s ust. § 29 zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zpracování osobních údajů“), kdy má spravující orgán

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

povinnost na žádost subjektu údajů provést výmaz osobních údajů vztahujících se k jeho osobě. Dále namítla, že správní orgán 1. stupně nerespektoval právní názor žalovaného zveřejněný na webových stránkách žalovaného, dle nějž „.... Pokud nelze doložit vše podle § 8a zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších změn, není možné provést zápis změny vlastníka silničního vozidla. Závěrem Vám sdělujeme, že změny vlastníka silničního vozidla se může původní vlastník také domáhat v občansko-právním sporu s novým vlastníkem silničního vozidla, jelikož zápis změny vlastníka silničního vozidla může nařídít soud.“

7. Žalovaný v napadeném rozhodnutí odkázal na ust. § 4 odst. 2 písm. a) zákona č. 56/2001 Sb., dle nějž jsou údaje o vlastníkovi a provozovateli vozidla povinnými údaji, které jsou evidovány v registru silničních vozidel. Odkázal rovněž na ust. § 10 odst. 1 a odst. 2 zákona č. 56/2001 Sb., kde jsou stanoveny podmínky zápisu změny vlastníka nebo provozovatele silničního vozidla tak, že obecní úřad obce s rozšířenou působností zapíše změnu vlastníka nebo provozovatele silničního vozidla v registru silničních vozidel na základě žádosti nebo oznámení, přičemž zapíše údaje o novém vlastníku nebo provozovateli do registru silničních vozidel, odejme dosavadní osvědčení o registraci silničního vozidla a vydá nové osvědčení. K judikatuře správních soudů, kterou argumentovala žalobkyně v odvolání, uvedl, že jde o již neaktuální judikaturu vzhledem k změně právní úpravy k 1. 1. 2015, neboť před tímto datem fungoval proces převodu vozidla jiným způsobem, než je nastaven nyní (prodávající a kupující žádali o změnu každý zvlášť).
8. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že při změně vlastnictví vozidla je nezbytné postupovat podle ust. § 8 a podat společnou žádost, případně podle ust. § 8a zákona č. 56/2001 Sb. řešícího případy nespolutržby nového či původního vlastníka vozidla. Pokud není možno provést zápis změny vlastníka silničního vozidla na základě zákona č. 56/2001 Sb., je možný jen občanskoprávní spor dosavadního a nového vlastníka vozidla o splnění povinnosti zajistit změnu vlastníka vozidla v registru silničních vozidel dané kupní smlouvou nebo občanskoprávní spor k vyjasnění vlastnictví vozidla. Poté je znovu nutno podat žádost o zápis změny vlastníka nebo provozovatele silničního vozidla a doložit ji pravomocným rozsudkem soudu. Na základě takto doložené žádosti o zápis změny vlastníka nebo provozovatele silničního vozidla pak může být provedena změna údajů v registru silničních vozidel týkající se vlastníka vozidla.
9. Žalovaný v napadeném rozhodnutí odmítl odvolací námitku, že postupuje v rozporu se zákonem o zpracování osobních údajů. V dané věci jde vzhledem k jejímu obsahu primárně o postup podle zákona č. 56/2001 Sb., který žalobkyně ani pan I. H. nesplnili. Odstranění údajů o dosavadním vlastníkovi vozidla v registru silničních vozidel není možné bez náhrady.

Obsah žaloby

10. Žalobkyně v podané žalobě nejprve rekapitulovala průběh řízení před správními orgány.
11. V prvním žalobním bodu žalobkyně namítla nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný se nedostatečně vypořádal s odvolacími důvody uplatněnými žalobkyní v podaném odvolání.
12. V druhém žalobním bodu žalobkyně v podstatě parafrázovala odvolací námitky. Namítla, že žalovaný rozhodl v rozporu se zákonem. Žalovaný jednal zejména v rozporu se zásadou legitimního očekávání, když nerespektoval judikatorní závěry Ústavního soudu a

Nejvyššího správního soudu. Takto měl v souladu s touto judikaturou postupovat dle ust. § 20 ve spojení s ust. § 29 zákona o zpracování osobních údajů, kdy má spravující orgán povinnost na žádost subjektu údajů provést výmaz osobních údajů vztahujících se k jeho osobě. Žalovaný však svým postupem porušil zásady zpracování osobních údajů, neboť nebyl opraven nesoulad zapsaného stavu se stavem faktickým, a proto nejsou osobní údaje zapsané v registru vozidel přesně ve vztahu k povaze a účelu zpracování. Žalobkyně namítla, že nezákonným postupem žalovaného je porušováno její právo na vedení přesných a aktualizovaných osobních údajů v příslušné evidenci, a to ve smyslu čl. 5 odst. 1 písm. d) nařízení (EU) 2016/79 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a volném pohybu těchto údajů (Obecné nařízení o ochraně údajů – dále jen „GDPR“), tedy právního předpisu vyšší právní síly. Taktéž ve smyslu článku 17 GDPR má subjekt údajů (žalobkyně) právo na to, aby správce, tedy správní orgán 1. stupně, bez zbytečného odkladu vymazal osobní údaje, neboť již nejsou potřebné pro účely, pro které byly shromážděny nebo jinak zpracovány, když vlastnictví předmětného vozu je soudem pravomocně určené na osobu odlišnou od žalobkyně.

13. Žalobkyně shrnula, že napadené rozhodnutí není v souladu zejména se zákonem na ochranu osobních údajů a není v souladu s GDPR, a především postrádá základní nároky na obsah správního rozhodnutí, jimiž jsou přesvědčivost a srozumitelnost. Napadené rozhodnutí znamená pro žalobkyni újmu, když v rozporu s realitou je vedena v registru jako vlastníka a provozovatel předmětného vozidla, z čehož jí vyplývají, resp. mohou vyplývat právní povinnosti – odpovědnost za pojištění vozu, za delikty spáchané tímto vozem a podobně.

Vyjádření žalovaného k podané žalobě

14. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
15. Žalovaný předestřel právní úpravu, kterou považuje za relevantní při zápisu změny vlastníka do registru silničních vozidel; zejména objasnil principy ust. § 8 zákona č. 56/2001 Sb. upravujícího společný postup nového a dosavadního vlastníka, a § 8a zákona č. 56/2001 Sb. upravujícího postup při nesoučinnosti jednoho z dotčených subjektů. Trval na tom, že v případě nesoučinnosti nového vlastníka je (po proběhnuvším občanskoprávním sporu) možný pouze zápis změny vlastníka silničního vozidla. Uvedl, že žalobkyně zákonný postup nedodržela, když nepožádala o zápis změny vlastníka předmětného vozidla, ale požadovala na základě nespolečné práce nového vlastníka a rozsudku Okresního soudu ve Frýdku-Místku ze dne 8. 11. 2023 č.j. 10 C 100/2023-65 výmaz údajů bývalého vlastníka u předmětného vozidla. Žalovaný zdůraznil, že žalobkyni požadovaný postup mu žádné z ustanovení zákona č. 56/2001 Sb. neumožňuje, žádá-li žalobkyně o výmaz údaje o vlastníku a provozovateli vozidla, je taková žádost zjevně právně nepřipustná.
16. Žalovaný dále konstatoval, že rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 7 As 254/2016-33 vychází ze znění zákona č. 56/2001 Sb. platného v době projednávání daného případu, od 1. 1. 2015 bylo zavedeno podání společné žádosti dosavadního a nového vlastníka silničního vozidla a závěry rozsudku již nelze uplatnit. Žalovaný je toho názoru, že jde v dané věci vzhledem k jejímu obsahu primárně o postup podle zákona č. 56/2001 Sb., který žalobkyně, ani nový vlastník vozidla, nesplnili, nikoliv o postup podle zákona o zpracování osobních údajů či podle GDPR, neexistuje tedy žádný právní důvod pro výmaz osobních údajů žalobkyně vedených v registru silničních vozidel u předmětného vozidla. Žalovaný má za to, že právními předpisy o zpracování nebo ochraně osobních údajů nelze nahrazovat výše

uvedené postupy zápisu změny vlastnictví silničního vozidla podle zákona č. 56/2001 Sb. Odstranění údajů o dosavadním vlastníkovu vozidla v registru silničních vozidel není možné bez náhrady, je však možno nahradit údaje o dosavadním vlastníkovu vozidla údaji o novém vlastníkovu vozidla, což lze provést na základě podané žádosti o zápis změny vlastníka vozidla doložené rozsudkem Okresního soudu ve Frýdku-Místku č. j. 10 C 100/2023-65 ze dne 8. 11. 2023. V tomto rozsudku soud určil, kdo je vlastníkem předmětného vozidla, tj. že je jím I. H., a to ode dne 3. 8. 2022.

Replika žalobkyně

17. V replice ze dne 30. 1. 2025 žalobkyně namítla, že v jejím případě nelze objektivně postupovat dle ust. § 8a zákona č. 56/2001 Sb., jak jí radí žalovaný, neboť kromě toho, že žalobkyně nedisponuje aktuální evidenční kontrolou, není naplněna podmínka trvalého nebo přechodného pobytu nového vlastníka na území České republiky. Jediným východiskem je tak podle žalobkyně prostý výmaz údajů dle § 20 ve spojení s ust. § 29 zákona o zpracování osobních údajů. Pro případ, že se soud s výkladem žalobkyně nespokojí, navrhl přerušit řízení a položit předběžnou otázku Soudnímu dvoru EU, zda je zákon č. 56/2001 Sb. konformní s čl. 5 odst. 1 písm. d) a čl. 17 GDPR, tedy právním předpisem vyšší právní síly.
18. Žalobkyně upozornila, že po vydání napadeného rozhodnutí podala dne 25. 7. 2024 novou, již třetí žádost, v níž tedy dle právního názoru žalovaného požádala o změnu zápisu vlastníka předmětného vozidla. Správní orgán 1. stupně ovšem reagoval výzvou k odstranění vad žádosti, v níž s odkazem na ust. § 6 odst. 3 písm. e) bod 1. zákona č. 56/2001 Sb. uvedl, že pan I. H. nemůže být zapsán do registru silničních vozidel jako provozovatel předmětného vozidla, neboť bylo zjištěno, že nemá v České republice stanovený druh pobytu.

Jednání před Městským soudem v Praze

19. Při jednání konaném před Městským soudem v Praze dne 5. 2. 2025 účastníci řízení setrvali na svých stanoviscích, odkázali na svá písemná podání a shrnuli jejich obsah. Žalobkyně prostřednictvím svého zástupce vyzdvihla bezvýchodnost své situace, v této souvislosti předložila soudu k důkazům v pořadí již třetí rozhodnutí správního orgánu 1. stupně ze dne 17. 10. 2024, které soud provedl k důkazům a zjistil z něj, že správní orgán 1. stupně zastavil řízení o žádosti žalobkyně ze dne 25. 7. 2024 o zápis změny vlastníka z důvodu neodstranění podstatných vad žádosti, které brání pokračování v řízení.

Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

20. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
21. Žaloba je důvodná.
22. Městský soud v Praze vyšel především z následující právní úpravy.

23. Podle ust. § 45 odst. 3 správního řádu žádost nesmí být zjevně právně nepřijatelná. Takovou žádost správní orgán neprojednává a řízení zastaví (§ 66). Usnesení se oznamuje účastníkům, kteří byli o zahájení řízení uvědoměni.
24. Podle ust. § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže byla podána žádost zjevně právně nepřijatelná.
25. Podle ust. § 4 odst. 2 písm. a) zákona č. 56/2001 Sb. se v registru silničních vozidel u silničního vozidla uvádí údaje o vlastníkovi a provozovateli, není-li totožný s vlastníkem, kterými jsou
jméno, popřípadě jména a příjmení, adresa místa trvalého pobytu, dlouhodobého pobytu, přechodného pobytu v délce alespoň 6 měsíců nebo jiného povoleného pobytu a rodné číslo, pokud bylo přiděleno, popřípadě datum narození,
obchodní firma nebo jméno, popřípadě jména, a příjmení, popřípadě odlišující dodatek, adresa trvalého pobytu, dlouhodobého pobytu, přechodného pobytu v délce alespoň 6 měsíců nebo jiného povoleného pobytu, adresa sídla a identifikační číslo osoby, pokud bylo přiděleno, jedná-li se o podnikající fyzickou osobu, a
obchodní firma nebo název, adresa sídla nebo umístění odštěpného závodu a identifikační číslo osoby, pokud bylo přiděleno, jedná-li se o právnickou osobu nebo její odštěpný závod.
26. Podle ust. § 10 odst. 1 zákona č. 56/2001 Sb. obecní úřad obce s rozšířenou působností zapíše změnu vlastníka nebo provozovatele silničního vozidla v registru silničních vozidel na základě žádosti nebo oznámení, jsou-li splněny podmínky podle § 6 odst. 3 písm. b), d) až f); evidenční kontrola nesmí být provedena více než 1 rok před podáním žádosti nebo oznámení. Má-li být jako nový vlastník silničního vozidla zapsán v registru silničních vozidel jeho dosavadní provozovatel, splnění podmínky podle § 6 odst. 3 písm. f) se nevyžaduje. Při zápisu změny vlastníka nebo provozovatele silničního vozidla obecní úřad obce s rozšířenou působností dále a) odejme dosavadní osvědčení o registraci silničního vozidla a vydá nové osvědčení a b) přidělí silničnímu vozidlu registrační značku a vydá tabulky s přidělenou registrační značkou, pokud byl použit postup podle § 7c.
27. Podle ust. § 8 odst. 1 až 5 zákona č. 56/2001 Sb. (1) Zápis změny vlastníka silničního vozidla v registru silničních vozidel provádí obecní úřad obce s rozšířenou působností
a) v případě převodu vlastnického práva na základě společné žádosti dosavadního a nového vlastníka silničního vozidla a nového provozovatele silničního vozidla, není-li totožný s dosavadním nebo novým vlastníkem,
b) v případě přechodu vlastnického práva na základě
žádosti nového vlastníka silničního vozidla, nebo
oznámení Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových, přešlo-li vlastnictví k silničnímu vozidlu na stát od úmrtí, nebo připadnutím ze soudní úschovy, nebo oznámení krajského ředitelství Policie České republiky, přešlo-li vlastnictví k silničnímu vozidlu na stát jeho propadnutím nebo zabráním v trestním, přestupkovém nebo jiném obdobném řízení.
(2) Žádost o zápis změny vlastníka silničního vozidla nebo oznámení se podává do 10 pracovních dnů ode dne a) převodu vlastnického práva k silničnímu vozidlu, nebo b) přechodu vlastnického práva k silničnímu vozidlu nebo nabytí právní moci rozhodnutí soudu v dědickém řízení.
(3) Žádost o zápis změny vlastníka silničního vozidla obsahuje vedle obecných náležitostí podání údaje o novém vlastníkovi a provozovateli silničního vozidla podle § 4 odst. 2 písm. a); je-li provozovatel totožný s novým vlastníkem silničního vozidla, údaje o provozovateli

se v žádosti neuvádí. Žádost podle odstavce 1 písm. a) podaná v listinné podobě musí být opatřena úředně ověřenými podpisy žadatelů; to neplatí, pokud obecní úřad obce s rozšířenou působností při podání žádosti ověří totožnost žadatele nebo je žadatel zastoupen na základě plné moci.

(4) K žádosti o zápis změny vlastníka silničního vozidla se přiloží a) v případě převodu vlastnického práva osvědčení o registraci silničního vozidla, b) v případě přechodu vlastnického práva

doklad o nabytí vlastnického práva k silničnímu vozidlu a

doklady podle písmene a); k žádosti se nepřikládá osvědčení o registraci silničního vozidla, nemá-li je žadatel k dispozici.

(5) K oznámení se přiloží doklad o nabytí vlastnického práva k silničnímu vozidlu a osvědčení o registraci silničního vozidla, má-li je Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových nebo krajské ředitelství Policie České republiky k dispozici.

28. Podle ust. § 8a zákona č. 56/2001 Sb. (1) Došlo-li ke změně vlastníka silničního vozidla na základě převodu vlastnického práva a dosavadní nebo nový vlastník neposkytl potřebnou součinnost pro podání společné žádosti o zápis změny vlastníka silničního vozidla v registru silničních vozidel ve lhůtě podle § 8 odst. 2, provede obecní úřad obce s rozšířenou působností zápis změny rovněž na žádost dosavadního nebo nového vlastníka.

(2) Pro žádost o zápis změny vlastníka silničního vozidla do registru silničních vozidel a její přílohy platí § 8 odst. 3 a odst. 4 písm. b) obdobně. Pro prokazování zmocnění k zastoupení platí § 8 odst. 8 obdobně.

(3) O podání žádosti podle odstavce 1 vyrozumí obecní úřad obce s rozšířenou působností bez zbytečného odkladu dosavadního nebo nového vlastníka silničního vozidla, který žádost nepodal, a umožní mu se k žádosti vyjádřit. Má-li dosavadní nebo nový vlastník silničního vozidla, který žádost nepodal, v držení osvědčení o registraci silničního vozidla, vyzve jej obecní úřad obce s rozšířenou působností k jeho předložení a stanoví mu k tomu přiměřenou lhůtu.

29. Podle ust. § 20 zákona o zpracování osobních údajů (1) V případě uplatnění práv na výmaz nebo na opravu osobních údajů, které jsou zpracovávány pro účely uvedené v § 17 odst. 1, se postupuje podle jiných právních předpisů. (2) Jde-li o zpracování osobních údajů k účelům uvedeným v § 17 odst. 1, má subjekt údajů právo na omezení zpracování osobních údajů podle čl. 18 a v jemu odpovídajícím rozsahu též podle čl. 5 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 pouze tehdy, pokud správce již osobní údaje nepotřebuje pro účely zpracování, ale subjekt údajů tyto údaje požaduje pro určení, výkon nebo obhajobu právních nároků. To neplatí, pokud by to vyžadovalo nepřiměřené úsilí.

30. Podle ust. § 29 odst. 2 zákona o zpracování osobních údajů spravující orgán na žádost subjektu údajů provede výmaz osobních údajů vztahujících se k jeho osobě, pokud spravující orgán porušil zásady zpracování osobních údajů podle § 25 nebo jiného právního předpisu nebo omezení zpracování některých kategorií osobních údajů, nebo pokud má spravující orgán povinnost tyto údaje vymazat.

31. Podle čl. 5 odst. 1 písm. d) GDPR osobní údaje musí být přesné a v případě potřeby aktualizované; musí být přijata veškerá rozumná opatření, aby osobní údaje, které jsou nepřesné s přihlédnutím k účelům, pro které se zpracovávají, byly bezodkladně vymazány nebo opraveny („přesnost“).

32. Podle čl. 17 GDPR 1. Subjekt údajů má právo na to, aby správce bez zbytečného odkladu vymazal osobní údaje, které se daného subjektu údajů týkají, a správce má povinnost osobní údaje bez zbytečného odkladu vymazat, pokud je dán jeden z těchto důvodů:
- a) osobní údaje již nejsou potřebné pro účely, pro které byly shromážděny nebo jinak zpracovány;
 - b) subjekt údajů odvolá souhlas, na jehož základě byly údaje podle čl. 6 odst. 1 písm. a) nebo čl. 9 odst. 2 písm. a) zpracovány, a neexistuje žádný další právní důvod pro zpracování;
 - c) subjekt údajů vznesl námitky proti zpracování podle čl. 21 odst. 1 a neexistují žádné převažující oprávněné důvody pro zpracování, nebo subjekt údajů vznesl námitky proti zpracování podle čl. 21 odst. 2;
 - d) osobní údaje byly zpracovány protiprávně;
 - e) osobní údaje musí být vymazány ke splnění právní povinnosti stanovené v právu Unie nebo členského státu, které se na správce vztahuje;
 - f) osobní údaje byly shromážděny v souvislosti s nabídkou služeb informační společnosti podle čl. 8 odst. 1.
- (...)
- Odstavce 1 a 2 se neuplatní, pokud je zpracování nezbytné:
- a) pro výkon práva na svobodu projevu a informace;
 - b) pro splnění právní povinnosti, jež vyžaduje zpracování podle práva Unie nebo členského státu, které se na správce vztahuje, nebo pro splnění úkolu provedeného ve veřejném zájmu nebo při výkonu veřejné moci, kterým je správce pověřen;
 - c) z důvodů veřejného zájmu v oblasti veřejného zdraví v souladu s čl. 9 odst. 2 písm. h) a i) a čl. 9 odst. 3;
 - d) pro účely archivace ve veřejném zájmu, pro účely vědeckého či historického výzkumu či pro statistické účely v souladu s čl. 89 odst. 1, pokud je pravděpodobné, že by právo uvedené v odstavci 1 znemožnilo nebo vážně ohrozilo splnění cílů uvedeného zpracování;
 - e) pro určení, výkon nebo obhajobu právních nároků.
33. Městský soud v Praze se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.
34. Rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné mj. tehdy, pokud z něj není zřejmé, jakými úvahami se správní orgán řídil (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č.j. 6 Ads 87/2006-36, č. 1389/2007 Sb. NSS; všechna rozhodnutí správních soudů dostupná online na www.nssoud.cz). Správní orgán se nemusí podrobně vypořádat s každou námitkou účastníka řízení, ale z odůvodnění rozhodnutí musí být zřejmé, jaký má náhled na podstatné aspekty věci a proč považuje námitky účastníků za liché (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2015, č.j. 6 As 152/2014-78, bod 23 a judikatura tam citovaná).
35. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalobkyně namítá pouze zcela obecně. Bez bližších podrobností uvádí, že správní orgány se nevypořádaly s jejími námitkami, resp. svůj názor dostatečně neodůvodnily.
36. Městský soud v Praze ve stejné míře obecnosti konstatuje, že vady napadeného rozhodnutí spočívající v nepřezkoumatelnosti neshledal. Napadené rozhodnutí a stejně tak i prvostupňové rozhodnutí kritéria přezkoumatelnosti splňují a netrpí žádnými nedostatky, které by měly vliv na jejich přezkoumatelnost dle ust. § 76 odst. 1 s. ř. s. a které by měly vést k jejich zrušení. Správní orgány ve svých rozhodnutích uvedly, z jakých skutečností vyšly a jak věc posoudily po právní stránce. Žalovaný také dostatečným způsobem reagoval na

žalobkyniny odvolací námitky. Žalovaný své rozhodnutí postavil na tom, že podle zákona č. 56/2001 Sb. jsou údaje o vlastníkovi a provozovateli vozidla povinnými údaji, které jsou evidovány v registru silničních vozidel; žádné z ustanovení zákona č. 56/2001 Sb. neumožňuje a nepředpokládá možnost odstranění, resp. vymazání původního vlastníka a ponechání prázdného místa pro údaj o novém vlastníku silničního vozidla, naopak výslovně stanoví pro případy žádostí o zápis změn v registru silničních vozidel, podávaných na základě změny vlastnictví vozidla, povinnost zapsat údaj o novém vlastníku vozidla. Žalovaný dovodil, že právními předpisy o zpracování nebo ochraně osobních údajů nelze nahrazovat postupy zápisu změny vlastnictví silničního vozidla podle zákona č. 56/2001 Sb., zabýval se i judikaturu předestřenou žalobkyní, když odůvodnil, proč ji považuje za nepřiléhavou pro daný případ. Městský soud tak námitku nepřezkoumatelnosti neshledal důvodnou.

37. Soud se dále věnoval námitkám, kterými žalobkyně zpochybnila zákonnost napadeného rozhodnutí.
38. Městský soud v Praze nejprve připomíná, že žalovaný zastavil řízení o žádosti pro zjevnou právní nepřípustnost.
39. Klíčovou právní otázkou tedy je, zda žádost žalobkyně lze podřadit pod pojem žádosti zjevně právně nepřípustné. Zákon přitom tento pojem blíže nedefinuje, jedná se o tzv. neurčitý právní pojem. Výklad neurčitého právního pojmu a jeho aplikace na konkrétní skutkový stav jsou v souladu s § 75 s. ř. s. soudem plně meritorně přezkoumatelné (srovnej usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2014, č.j. 8 As 37/2011-154).
40. Rozhodnutím o zastavení řízení je správní řízení ukončeno dříve, než dojde k věcnému posouzení žádosti. Potom však též podřazení určité skutkové podstaty fakticky pod pojem zjevné právní nepřípustnosti musí být nabíledni (zjevné), tedy bez nutnosti složitější úvahy správního orgánu, kterou by bylo třeba argumentačně osvětlovat v odůvodnění usnesení o zastavení řízení. Dále pak právní úprava musí být zřejmá, bezrozporná, bezmezerovitá a její aplikace nesmí vyvolávat jakékoli složitější interpretační otázky. Nepřípustnost žádosti musí být jednoznačně patrná již ze samotné právní úpravy bez dalšího, to jest bez nutnosti užití jakýchkoli interpretačních úvah a pomůcek (bez odkazů na judikaturu či na prameny doktrinálního výkladu). Nepřípustnost sama pak bude mít zásadně charakter procesní, může spočívat typicky v nesplnění procesních předpokladů (příkladem může být zjevný nedostatek procesní způsobilosti žadatele; viz § 29 správního řádu).
41. Jak k pojmu „zjevně právně nepřípustná žádost“ uvedl Nejvyšší správní soud, „[z]jevná právní nepřípustnost žádosti znamená, že takové žádosti nelze vyhovět, neboť to právní úprava neumožňuje. Bude se tedy jednat např. o podání žádající nemožné, neexistující či zákonem zakázané plnění ze strany správního orgánu, nebo žádosti ve věcech právem vůbec neupravených. Rovněž se může jednat o situace, kdy žadatel uplatňuje určitý právní institut, který sice obecně v právu existuje, ale v daném případě jej nelze uplatnit, neboť to příslušná právní úprava vylučuje.“ (rozsudek ze dne 9. 1. 2008, č.j. 1 As 45/2007-48). „Z důvodu ochrany práv účastníků řízení je proto možno k tomuto způsobu rozhodnutí přikročit jen tehdy, jestliže je skutečně již na první pohled zřejmé, že žádosti nelze vyhovět. To znamená, že tato nepřípustnost musí být patrna již ze samotné žádosti, nikoliv teprve z výsledků dalšího dokazování či zjišťování.“ (rozsudek ze dne 7. 5. 2008, č.j. 2 As 74/2007-55, publ. pod č. 1633/2008 Sb. NSS).
42. Žalovaný shledal posuzovanou žádost o výmaz osobních údajů z registru zjevně právně nepřípustnou z důvodu, že žádné z ustanovení zákona č. 56/2001 Sb. nepředpokládá a

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

neumožňuje, aby údaj o vlastníkovu vozidla zapsaný v registru silničních vozidel mohl být odstraněn, resp. vymazán a zůstat prázdný.

43. Stěžejní žalobní námitka pak spočívá v tom, že žalovaný nezohlednil kolizi právních předpisů upravujících podmínky provozu vozidel na pozemní komunikaci a právních předpisů chránících osobní údaje, vycházel ze zákona č. 56/2001 Sb. a nepostupoval podle zásad zpracování údajů, a to dle zákona o zpracování osobních údajů a GDPR, což je předpis vyšší právní síly.
44. Problematikou kolize zákona č. 56/2001 Sb. a zákona o zpracování osobních údajů se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 12. 2016 č.j. 7 As 254/2016-33. V bodu 17 a násl. konstatoval, že *„na údaje v registru silničních vozidel vedeném podle zákona č. 56/2001 Sb. se vztahuje rovněž zákon o ochraně osobních údajů. Podle § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů je totiž osobním údajem „jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu“. Údaj o vlastníkovu či provozovateli vozidla v registru je podle uvedené definice osobním údajem, neboť subjekt tohoto údaje je z něj přímo identifikovatelný prostřednictvím svého jména.*
45. [18] *Zákon o ochraně osobních údajů se pak vztahuje „na osobní údaje, které zpracovávají státní orgány, orgány územní samosprávy, jiné orgány veřejné moci, jakož i fyzické a právnické osoby“ (§ 3 odst. 1), a to „na veškeré zpracovávání osobních údajů, ať k němu dochází automatizovaně nebo jinými prostředky“ (§ 3 odst. 2). (...)*
46. V této souvislosti Nejvyšší správní soud jasně stanovil, že nelze přistoupit na námitku správního orgánu vznesenou v tam projednávané věci, že správní orgán nemohl ohledně údajů v registru činit nic kromě toho, co mu ukládal zákon č. 56/2001 Sb. Nejvyšší správní soud k tomu uvedl, že *„[č]innost orgánů veřejné moci totiž běžně upravuje vícero právních předpisů, úprava určité otázky v jednom předpisu přitom automaticky nevylučuje působnost předpisu jiného. Na činnost orgánů veřejné moci se ostatně vždy vztahují právní předpisy vyšší právní síly, tj. zejména Ústava České republiky a Listina základních práv svobod. Ty zakotvují kromě základních principů pro fungování těchto orgánů (srov. čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2 Listiny) také různá omezení jejich činnosti. Je tomu tak i v projednávaném případě, neboť čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod zakotvuje ochranu osobních údajů, přičemž na zákonné úrovni je prováděn a konkretizován právě zákonem o ochraně osobních údajů.*
47. [21] *Na zákonné úrovni si pak zákon o ochraně osobních údajů přirozeně „konkuruje“ s řadou dalších zákonů, které zakotvují pravomoc orgánů veřejné moci osobní údaje zpracovávat. Zákon o ochraně osobních údajů tuto konkurenci ostatně sám předvídá např. v § 5 odst. 3, podle něhož „[p]rovádí-li správce zpracování osobních údajů na základě zvláštního zákona, je povinen dbát práva na ochranu soukromého a osobního života subjektu údajů“. Současné působení dvou či více zákonných předpisů je v takovém případě nutné řešit s pomocí principu vymezujícího vztah obecných předpisů k předpisům zvláštním (lex generalis – lex specialis). Zákon o ochraně osobních údajů je proto nutné ve vztahu k zákonu č. 56/2001 Sb. chápat jako obecný předpis. Z tohoto vztahu pak plyne, že do té míry, do jaké to zvláštní předpis umožňuje, je nutné postupovat podle něj (lex specialis derogat legi generali). Při aplikaci zvláštního předpisu je nicméně vždy nutné dbát na ústavní rozměr ochrany osobních údajů.“*
48. Nejvyšší správní soud dále v odkazovaném rozsudku připomněl svoji starší judikaturu (rozsudek ze dne 27. 7. 2016, č.j. 10 As 114/2015-39), v níž připustil, aby byla změna údajů

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

v registru učiněna na žádost skutečného vlastníka vozidla, který v registru evidován není, ale vlastnictví dostatečně prokázal, a to bez ohledu na splnění podmínek stanovených zákonem č. 56/2001 Sb. A uvedl, že „[v] takovém případě je nutné analogicky připustit, aby byla změna údajů v registru učiněna i na žádost osoby, která je jako vlastník je stále v registru evidována, ale dostatečným způsobem prokáže, že reálným vlastníkem vozidla již není. Takový postup je nutné připustit tím spíše s ohledem na to, že osoba v této situaci již zpravidla nebude mít dokumenty požadované zákonem č. 56/2001 Sb. k dispozici, a nemusí mít ani možnost se k nim dostat, jak tomu patrně bylo v právě projednávaném případě.“

49. [24] Lze sice namítnout, že ke zmiňovaným situacím dojde zpravidla v důsledku porušení primární povinnosti včas požádat o zápis změny údajů v registru. I v takových případech je však nutné zohlednit, že se zde střetávají jednak zájem na tom, aby údaje v registru odrážely skutečný stav, a ten tak mohl náležitě plnit svou funkci, jednak skutečnost, že údaje v registru jsou osobními údaji podléhajícími režimu zákona o ochraně osobních údajů, které mají být v souladu s § 5 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů přesné, tj. rovněž odpovídat skutečnosti.“
50. K v odkazovaném rozsudku vznesené námitce správního orgánu, že zákon č. 56/2001 Sb. připouští pouze záměnu údaje o předchozím vlastníkově za údaj o vlastníkově novém, Nejvyšší správní soud uvedl, že to nic nemění na povinnosti správního orgánu jako správce osobních údajů podle § 5 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů zpracovávat pouze přesné údaje. Právě v této situaci tak bylo namíste přistoupit k subsidiární aplikaci zákona obecného, tedy zákona o ochraně osobních údajů.
51. Nejvyšší správní soud tak jednoznačně odmítl námitku, že postupy, které demonstrativně vymezuje zákon o ochraně osobních údajů, zákon č. 56/2001 Sb. neukládá ani neumožňuje. Uvedl, že „[p]odle zákona o ochraně osobních údajů je totiž nutné postupovat právě proto, že zákon č. 56/2001 Sb. mlčí. Nemůže jít zároveň k tíži subjektů osobních údajů, že registr stěžovateli takový postup neumožňuje ani z technického hlediska. Je to stěžovatel, kdo za osobní údaje v registru odpovídá. Je tedy na něm, aby činil potřebné kroky k tomu, aby zajistil soulad registru se zákonem o ochraně osobních údajů.“
52. Dle Nejvyššího správního soudu byl správní orgán v tam posuzované věci povinen přistoupit k subsidiární aplikaci zákona o ochraně osobních údajů a údaj o vlastnictví vozidla v registru zlikvidovat, tedy odstranit.
53. Nejvyšší správní soud se dále v odkazovaném rozsudku vyjádřil k situaci, která by nastala po vymazání údajů bývalého vlastníka vozidla z registru: Uvedl, že „[j]e samozřejmě pravda, že stav, kdy v registru vlastník vozidla není evidován vůbec, není žádoucí. Stejně tak nicméně není žádoucí, aby byla v registru evidována jako vlastník vozidla osoba, která vlastníkem prokazatelně není. V takovém případě se totiž údaj v registru dostává do rozporu nejen se skutečným stavem, což jej činí v podstatě zbytečným, ale také se zákonem o ochraně osobních údajů, a tedy s právy třetích osob. Z toho důvodu je nutné upřednostnit stav, kdy v registru není vlastník evidován vůbec.“
54. Pouze na okraj městský soud poznamenává, že aktuálnější judikatura Nejvyššího správního soudu týkající se problematiky změny údajů o vozidle v registru silničních vozidel, například rozsudek ze dne 23. 7. 2019 č.j. 1 As 318/2018-41 nebo ze dne 28. 5. 2020 č.j. 9 As 346/2019-30, se nijak nedotýká otázky posuzované v nyní projednávané věci, a to kolize zákona č. 56/2001 Sb. a právních předpisů o zpracování osobních údajů, proto z ní soud nečerpal.

55. Městský soud v Praze je toho názoru, že závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 6. 12. 2016 č.j. 7 As 254/2016-33 jsou plně aplikovatelné i v projednávané věci a je třeba z nich vycházet.
56. Byť se odkazovaná judikatura vztahuje k právní úpravě zákona č. 56/2001 Sb. účinné před 1. 1. 2025, kdy ještě neplatilo ust. § 8a zákona, nová úprava na uvedeném nic nemění. Ust. § 8a zákona, na něž v napadeném rozhodnutí odkazuje žalovaný, je věnováno případům, kdy není možné provést na základě převodu vlastnického práva zápis změny vlastníka v registru podle § 8 odst. 1 písm. a) zákona z důvodu nespolutrce nového nebo bývalého vlastníka. Je zjevné, že žalobkyně dle uvedeného ustanovení nemůže úspěšně postupovat, neboť, jak konstatoval již správní orgán 1. stupně, nový vlastník pan I. H. nesplňuje podmínku pro zápis do registru silničních vozidel jako vlastníka a provozovatele vozidla, danou ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 56/2001 Sb. Bez ohledu na spolutrce či nespolutrce I. H. při zápisu změny vlastníka v registru měly správní orgány vycházet ze zjištěné skutečnosti, že I. H., cizinec bez pobytového oprávnění či azylu na území České republiky, by v registru zapsán být nemohl.
57. Městský soud na tomto místě připomíná, že správní řízení o žádosti je ovládáno zásadou materiální pravdy zakotvenou v ust. § 3 správního řádu; rozhodnutí správních orgánů tak musí vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci, a přijaté řešení má být v souladu s veřejným zájmem a odpovídat okolnostem daného případu (ust. § 2 odst. 4 správního řádu). Správní orgány, aby dostály této zásadě, jsou povinny zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a z takto zjištěného skutkového stavu vycházet. Ačkoli je posuzované řízení návrhové a tedy břemeno tvrzení leží primárně na žadateli (zde žalobkyni), neznamená to, že mohou správní orgány rezignovat na naplnění zásady materiální pravdy a jen formalisticky reagovat na skutečnosti tvrzené účastníkem řízení a zcela přehlížet jiné skutečnosti, které v řízení vyšly najevo a jsou relevantní pro právní posouzení věci.
58. Žalobkyně v posuzované žádosti namítala zásah do svého práva na ochranu osobních údajů, přičemž poněkud mimoběžně argumentovala skutečností, že nový vlastník nespolutracuje při změně zápisu vlastníka do registru vozidel. Za situace, kdy správním orgánům bylo z vlastní úřední činnosti známo, že otázka nespolutrce nového vlastníka není v dané věci relevantní, neboť nový vlastník (vůbec) nesplňuje zákonné podmínky zápisu do registru (ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 56/2001 Sb.), bylo nepřipadné zastavit řízení pro zjevnou právní nepřipustnost a odkázat žalobkyni právě na ust. § 8a zákona č. 56/2001 Sb. řešící zápis změny vlastníka při nespolutrce nového vlastníka. Místo toho se správní orgány měly v úplnosti zabývat jejím návrhem na výmaz osobních údajů; v této souvislosti pak měly řádně vypořádat námitku zásahu do práva na ochranu osobních údajů.
59. Žalovaný uvedeným způsobem nepostupoval, neboť k odvolací námitce dovolávající se ochrany osobních údajů uvedl, že v dané věci jde „*primárně o postup podle zákona č. 56/2001 Sb. (...), nikoliv o postup podle zákona č. 110/2019, o zpracování osobních údajů*“, a že „*právními předpisy o zpracování nebo ochraně osobních údajů nelze nahrazovat výše uvedené postupy zápisu změny vlastnictví silničního vozidla podle zákona č. 56/2001 Sb.*“ Uvedený názor však Městský soud v Praze nepovažuje za odpovídající danému případu.
60. Tím, že žalovaný nepoužil kolizní princip *lex specialis derogat legi generali*, dle něž zvláštní právní úprava má přednost před normou obecnější, která se uplatní jen tam, kde zvláštní právní předpis věc sám neupravuje, postupoval nejen v rozporu s ust. § 2 správního řádu, ale též s judikaturou Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 6. 12. 2016 č.j. 7 As

254/2016-33 vyložil, že zákon o ochraně osobních údajů je nutné ve vztahu k zákonu č. 56/2001 Sb. chápat jako obecný předpis, a v souladu s principem *lex specialis derogat legi generali* je podle zákona o ochraně osobních údajů je nutné postupovat právě proto, že zákon č. 56/2001 Sb. mlčí. Uvedený závěr je nutné aplikovat též na případ kolize právních norem relevantních pro nyní posuzovaný případ, tj. zákona č. 56/2001 Sb. na straně jedné a zákona o zpracování osobních údajů a GDPR na straně druhé, neboť obě posledně uvedené právní normy zakotvují obdobné požadavky na přesnost (správnost) evidovaných údajů.

61. V posuzované věci neměl žalovaný pochyb, že žalobkyně není vlastníkem předmětného vozidla, neboť měl k dispozici rozsudek Okresního soudu ve Frýdku-Místku, v němž soud určuje, že vlastníkem předmětného vozidla je pan I. H. Zároveň měl žalovaný informaci, že nový vlastník pan I. H. nesplňuje, nebo alespoň v nedávné minulosti nesplňoval, podmínku danou ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 56/2001 Sb. pro zápis změny vlastníka v registru. Žalovaný tedy měl přistoupit k subsidiární aplikaci zákona o zpracování osobních údajů a GDPR a řádně posoudit, zda je právní důvod údaj o vlastnictví vozidla, o jehož nesprávnosti neměl pochyb, z registru odstranit. Městský soud konstatuje, že výklad ustanovení práva EU se v tomto směru jeví zřejmý, není tedy důvod položit předběžnou otázku Soudnímu dvoru EU.
62. Městský soud doplňuje, že se neztotožňuje s argumentací žalovaného, který odmítá závěr rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2016 č.j. 7 As 254/2016-33 z důvodu, že vychází ze znění zákona č. 56/2001 Sb. platného před 1. 1. 2015, kdy fungoval proces převodu vozidla jiným způsobem (prodávající a kupující žádali o změnu každý zvlášť). Argument žalovaného se míjí s podstatou ochrany osobních údajů a nepřipadně odkazuje na zákonné postupy platné pro zápis změny vlastníka v registru; nezohledňuje, že v posuzované věci žalobkyně žádala o výmaz vlastníka.
63. Městský soud tak uzavírá, že posuzovanou žádost z výše uvedených důvodů nelze shledat zjevně právně nepřipustnou.
64. Nad rámec vypořádání žalobní argumentace soud závěrem poznamenává, že situaci bylo podle všeho původně možné řešit právní cestou trvalého vývozu vozidla do zahraničí, tj. včasnou žádostí na registru vozidel o trvalý vývoz vozidla a vývozní značku s platností na tři měsíce dle ust. § 14 zákona č. 56/2001 Sb. K tomu však soud nemůže uvést nic bližšího, neboť mu nejsou známy konkrétní okolnosti žalobkynina případu. Je třeba zdůraznit, že žalobkyně v podané žalobě (ani v podané žádosti, ani v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí) o své situaci, kdy uzavřela kupní smlouvu s cizincem nesplňujícím podmínku ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 56/2001 Sb., kterého tudíž zákon neumožňuje uvést do registru jako nového vlastníka místo dosavadního vlastníka, neuvedla vůbec nic.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

65. Soud ze shora uvedených důvodů shledal, že napadené rozhodnutí je nezákonné, a proto jej dle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
66. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobkyni, která byla ve věci plně úspěšná, přiznal soud náhradu nákladů řízení v celkové částce 17.362 Kč. Výše nákladů spočívá v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000 Kč, v odměně advokáta za tři úkony

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby, účast na jednání před soudem), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby (§ 7, § 9 a § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) činila dle advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2024 3.100 Kč a ve znění účinném od 1. 1. 2025 (§ 7, § 9 a § 11 odst. 1 advokátního tarifu) činí 4.620 Kč. Vzhledem k tomu, že první dva úkony byly učiněny do 31. 12. 2024 a jeden po 1. 1. 2025, tedy celková odměna za úkony právní služby činí 10.820 Kč. Dále náklady žalobkyně spočívají ve třech paušálních částkách (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), jejichž sazba činila do 31. 12. 2024 300 Kč a od 1. 1. 2025 činí 450 Kč (za paušální částky tedy žalobci náleží 2 x 300 Kč + 450 Kč; celkem 1050 Kč). Vzhledem k tomu, že právní zástupce žalobkyně je plátcem DPH, zvyšují se všechny uvedené částky (vyjma soudního poplatku) o DPH ve výši 21 %, tj. 2.492 Kč (§ 57 odst. 2 s. ř. s.).

67. Soud nepřiznal náhradu nákladů řízení za repliku žalobkyně k vyjádření žalovaného, neboť tato replika nebyla soudem žádána a její obsah neměl vliv na závěry soudu o důvodnosti podané žaloby; nejednalo se tak o účelné uplatňování práva žalobkyně.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 5. února 2025

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.